

Een romantische nacht in Parijs verandert
in een gruwelijke nachtmerrie

KIKI VAN DIJK

PARIJS

THRILLER

1

ROTTERDAM

Vrijdag 23 december

‘Waar zullen we gaan zitten?’ Pien bleef staan op de drempel van het café. ‘Daar achteraan? Bij de haard?’

Mika knikte. Ze blies in haar handen. Het was lang geleden dat het in december zo koud was. ‘Dat tafeltje lijkt me perfect.’

Achter elkaar aan liepen ze dwars door de smalle kroeg. Aan de bar hingen studenten met rode wangen van de drank en half gescheurde jasjes. Langs de wand zaten buurtbewoners aan lange tafels te eten. Baby’s in kinderstoeltjes naast opa’s en pubers. Het menu stond met krijt op de muur geschreven. Alles was precies hetzelfde als toen ze er veertig jaar geleden voor het eerst kwam.

Een man met opgerolde mouwen en een gebronsde kleur zwaaide van achter de bar. ‘Hé, Miek! *Long time no see.*’

‘Boris!’ Ze boog zich over de bar en gaf hem een kus op

zijn wang. ‘Inderdaad zeg. Alles goed?’

De man sloeg met twee handen op zijn dikke buik. ‘Paar maanden Bangkok. Goddelijk. Alleen iets te veel pad thai gegeten.’

‘Wat extra vet kan in deze vrieskou geen kwaad.’

Boris’ lach bulderde door het café. ‘Wijffie, zo is het. En Feyenoord... wat gaan ze morgen doen?’

‘Winnen natuurlijk.’

‘Uiteraard... wel lief over ze schrijven, hè!’

‘Dat doe ik toch altijd? Mag ik twee vaasjes?’ Ze wees naar het tafeltje waar Pien al was gaan zitten. ‘Voor daar achterin.’

‘Komt voor elkaar mevrouw.’

Mika liep door naar achter en gooide haar jas en muts over een lege stoel. ‘Ik heb een biertje voor je besteld.’

‘O dat is prima,’ zei Pien terwijl ze haar sjaal keurig opvouwde en over een kruk hing. ‘Dan neem ik straks wel een whisky.’

‘Wil je dat liever?’

‘Nee, doe niet zo gek. Ga zitten.’

Mika schoof haar stoel dicht naar haar collega toe. ‘Hoe laat kom je me morgen eigenlijk oppikken?’

‘Ik moet eerst nog twee zoomlenzen op de redactie ophalen, maar ik denk dat ik rond half twaalf bij jou ben. Dat is toch vroeg genoeg?’

Mika knikte. Pien wist heel goed dat het vroeg genoeg was, ze werkten al vier jaar samen. Maar Pien hield van zekerheid.

‘Ik ben eigenlijk heel blij dat morgen de laatste wedstrijd is,’ zei Mika.

‘Ja, de winterstop valt dit jaar wel heel laat.’

‘Te dicht op kerst hè?’

Boris kwam aanlopen met de biertjes en overhandigde ze met een vette knipoog aan Pien, die het niet opmerkte. Voor een fotograaf had ze opvallend weinig oog voor haar omgeving. ‘Precies. Het is morgen al de vierentwintigste, toch?’

Mika knikte weer. ‘Wat ga jij eigenlijk doen? Naar je ouders in Schoorl?’

‘Nee, dat kan ik Sammy niet aandoen... Een hele kerst bij haar schoonouders. Dat is een absolute no-go. We gaan lekker naar CenterParcs, ergens in Drenthe. En jij? Komt je zus over uit Parijs?’

‘Dat was wel de bedoeling.’

Pien nam een grote slok en veegde het schuim van haar lippen. ‘Maar...? Dat gaat niet door?’

‘Misschien... Nou ja, ik weet het eigenlijk niet.’

‘Je weet het niet? Hoe kan dat nou? Jullie bellen verdomme elke dag.’

Mika schoot in de lach. ‘Niet elke dag... maar wel vaak. Dat krijg je met tweelingen.’

‘Wat heb je elkaar dan allemaal nog te vertellen? Mijn broer belt me een keer per maand. En dan zwijgt hij ook nog eens de helft van de tijd.’

‘Niets bijzonders. Gewoon dingen.’ Mika viste een pinda uit het bakje op tafel en brak hem open. ‘Abby zit daar

alleen. Ik wil gewoon graag weten hoe het met haar gaat.’

‘Natuurlijk gaat het goed met haar. Jezus, ze woont toch midden in de Marais? En ze werkt bij Isabel Marant. Dé Isabel Marant. Duh, daar wil iedereen toch wel werken? Wat kan er mis zijn?’

‘Genoeg, helaas,’ zei ze zo neutraal mogelijk. Ze wist dat Pien haar wakend oog over Abby overdreven vond.

‘Iedereen heeft shit.’ Pien dronk de rest van haar glas in een keer leeg. ‘Dat kan je niet vermijden. Het gaat erom hoe je ermee dealt. Toch? Kijk nou naar die jonge gastjes op het veld. Allemaal uit klotebuurten, allemaal problemen in hun familie. Voetbal is hun *way out*. Daar vechten ze voor. Diegenen die ondanks de shit blijven staan, halen de top. Zo simpel is het.’

‘Misschien wel.’

‘En volgens mij is je zus net zo’n sterke. Die redt zich prima.’

Mika keek naar de bar. Boris stond fanatiek een cocktail te shaken. ‘Zal ik wat bitterballen halen? Ik heb honger.’

‘Jij hebt altijd honger.’ Pien klakte met haar tong. ‘En nog steeds zo’n goddelijk lichaam.’

Mika lachte. ‘Nou, vertel dat maar aan Alwin, die lijkt dat nog weleens te vergeten.’

‘Mannen!’ Pien gooide haar handen dramatisch in de lucht. ‘Ik zeg het altijd: je kan beter overstappen.’

‘Als dat ooit gebeurt, bel ik je.’

Snel liep Mika naar de bar, opgelucht dat ze van onderwerp had kunnen veranderen. Ze maakte zich zorgen om

Abby. Maar ze wist ook dat maar weinig mensen dat zouden begrijpen. Ze bestelde een grote portie bitterballen bij Boris en keek het café rond. Aan de tafel waar haar vader altijd had gezeten, zat nu een oude man, knikkebollend met een opengevouwen krant voor zich. De plek van haar moeder was leeg.

‘Een tip...’ Een man met gele rookstrepen in zijn snor kwam net te dicht bij haar staan. Ze rook de alcohol in zijn adem. ‘Dat joch, die Shiloh ’t Zand, van de jeugdopleiding van Feyenoord... Hou hem in de gaten.’

Ze deed een stap naar achter. ‘Zeker, en die Emegha bij Sparta ook.’

‘Ja, tering, wat een toptalenten hè?’

‘En Drakpe natuurlijk, met dat hakje van hem vorige week.’

‘Ja mega!’ De man gaf een klap op haar schouder. Ze wankelde even. ‘Die is ook zo retegoed.’

Boris zette de dampende bitterballen op de bar. ‘Marco, oppassen hoor. Voorzichtig doen met haar.’

‘Je begrijpt het niet man. Dit is juist een topwijffie. De enige kutjournalist die het doorheeft. En...’

Boris duwde hem wat van de bar weg. ‘Ga terug naar je maten kerel, laat haar rustig een biertje drinken.’

‘Oké, oké, kalm maar, ik ga al.’

Marco gaf Mika nog een klopje op haar schouder, nu zachter, en stommelde terug naar zijn tafel.

Boris spoot mosterd op het schaalpje. ‘Ik begrijp niet hoe je dat doet.’

‘Wat?’

‘Zo vriendelijk blijven tegen iedereen.’

‘Hooft bij het vak. Had ik maar niet met mijn kop op tv moeten komen.’

‘Toen je alleen bij de krant werkte, gebeurde het ook al.’

Mika pakte het schaalte aan en haalde haar schouders op. ‘Wat kan ik zeggen? Ik ben wereldberoemd... in Rotterdam dan.’

‘Net als je zus. Maar die is dan ook echt wereldberoemd. Althans, in Parijs.’ Zijn lach bulderde weer door het café. ‘Hoe is het eigenlijk met Abby?’

‘Goed. Hartstikke goed.’ Ze keek weer naar haar vaders stamtafel. ‘Denk ik.’

Boris trok zijn zware wenkbrauwen op. ‘Denk je?’

‘Ik heb haar al een tijdje niet gesproken.’

‘Hoelang dan?’ vroeg Boris terwijl hij een paar bier tapte.

Mika zuchtte. ‘Zeker al twee dagen.’

‘Twee dagen?’ Hij stond op het punt weer in lachen uit te barsten, maar beet op zijn lip. ‘Dat is voor jullie wel een eeuwigheid.’

Ze was hem dankbaar dat hij er geen grap over maakte. ‘Ze zou met kerst bij ons zijn.’

‘Zou?’ Hij zette vier bier op de bar, die meteen door een groep studenten werden verdeeld. ‘Hebben jullie ruzie?’

‘Ik weet niet of ze komt.’ Mika voelde tranen in haar ogen springen. ‘Ik kan haar niet bereiken.’

‘Dat is heel vreemd.’

Ze knikte. ‘Precies, dat bedoel ik. En...’

‘Hé, zijn die bitterballen ondertussen niet ijskoud?’ Pien kwam op de bar af. ‘Ik heb nu ook wel honger.’

Mika probeerde met een blik Boris duidelijk te maken dat hij niet door moest vragen. Ze had geen zin in nog meer opbeurende woorden van haar vriendin en ze stak het schaalpje naar haar uit. ‘Ga maar weer zitten Pien, ik kom eraan.’

Pien draaide zich al om en Mika wilde achter haar aan lopen toen Boris haar arm pakte. ‘Toch fijne kerst, lieverd. Abby schuift vast aan. Wedden dat jullie morgen samen aan de kalkoenrollade zitten?’

‘Jij ook een goede kerst. Ik zie je in het nieuwe jaar,’ probeerde ze opgewekt te klinken. Maar terwijl Mika terugliep dacht ze alleen maar aan Abby, eenzaam in het koude Parijs. Voordat de kerstdagen echt zouden beginnen, moest ze iets bedenken om haar zus te bereiken.